

19. listopada 2005. godine

Prisutna javnost

Postupak prate Katarina Kruhonja i Slađana Panić (Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek), Jagoda Matas (Altruist-centar iz Splita), predstavnici OSCE-a iz Pakraca i Siska, te promatračica koja za ICTY prati suđenje u okviru posebnog istraživanja o posljedicama rata na ovom prostoru. Novinarka i snimatelj "Vjesnika" i novinar "Jutarnjeg lista", suborci optuženika i članovi braniteljskih udruga, te supruge dvojice optuženika.

Vrijeme i okolnosti održavanja rasprave:

Na ulazu u Sud predaje se osobna iskaznica, evidentira se prisustvo, te se dobije iskaznica za posjetitelje Suda. Svi prolaze pregled detektorom metala, pregledava se sadržaj ručne prtljage, ali se ne oduzimaju niti mobiteli niti druga tehnička pomagala, tako da je zamijećeno da se obavljaju razgovori u samoj sudnici, za vrijeme rasprave.

Na hodniku, ispred sudnice, svi zajedno čekaju, optuženi, branitelji, svjedoci i posjetitelji, te istovremeno ulaze u sudnicu, gdje se, nakon provjere, koji su se svjedoci odazvali, šalju izvan dvorane, te se pozivaju jedan po jedan. Svi zajedno čekaju, razgovaraju, a svjedoci, koji izlaze nakon obavljenog saslušanja, odlaze na isti ulaz i slobodno razgovaraju sa onim svjedocima koji će sljedeći dati iskaz.

Optuženi nisu pritvoreni, pa slobodno i samostalno dolaze na suđenje i prate raspravu. Suđenju ne prisustvuje niti jedan pravosudni policajac, niti je dvorana osigurana u slučaju nekog ekscesa. Prvi dan suđenja svjedoci su pozvani po grupama, nekoliko njih za 9.00 sati, a nekoliko za 11.00 sati.

Dvorana je mala, te ne bi imala dovoljno mjesta za malo veći interes. Nije odvojen dio za stranke i svjedoke, pa se publika nalazi odmah iza leđa optuženih. Svjedoci daju iskaz stojeći u neposrednoj blizini optuženika.

Detaljnije bilješke:

Predsjednica Vijeća započinje raspravu i objavljuje predmet glavne rasprave kao i sastav Vijeća prema čl.12., st.2., Zakona o primjeni Statuta Međunarodnog kaznenog suda i progonu za kaznena djela protiv međunarodnog, ratnog i humanitarnog prava, te prema odluci predsjednika Suda Su-22/04 od 15.01.2005. godine

Utvrđuje se, zatim, da su na današnju raspravu pozvani svjedoci Ljubica Mudrinić i Jasminka Baturina, koje su pristupile. Ostali pozvani svjedoci za 9.00 sati (svima je dostava uredno iskazana) Mićo Tojčić, Mato Knežević, Rudolf Moslavac, Branko Janković i Mirko Kovačević, pristupili su nešto kasnije.

Utvrđuje se da su raspravi pristupili optuženi osobno i njihovi branitelji kao i zamjenik Županijskog državnog odvjetnika (u daljem tekstu: ŽDO) Darko Žegarac.

Utvrđena je istovjetnost optuženika, čitanjem podataka iz spisa, te su podaci nadopunjeni novim činjenicama.

Zamjenik ŽDO-a iz Bjelovara pročitao je optužnicu br. K-DO-62/01 od 15.11.2001. godine, odnosno njezin izmijenjeni dio, u činjeničnom opisu djela.

Optuženici su upozoreni da nisu dužni iznositi svoju obranu, niti odgovarati na postavljena pitanja, no, da se mogu očitovati o svim činjenicama i dokazima koji ih terete, te iznijeti sve činjenice i dokaze koji im idu u korist.

Opt. Željko Iharoš se izjasnio da se ne smatra krivim, niti je počinio djelo koje mu se stavlja na teret.

Opt. Ivan Vrban je izjavio da se ne smatra krivim.

Opt. Anđelko Kašaj je izjavio da se ne smatra krivim.

Opt. Luka Perak je izjavio da se ne smatra krivim.

Svjedokinja LJUBICA MUDRINIĆ, izjavljuje da je supruga oštećenog Bogdana Mudrinića. Početkom 11. mjeseca 1991., sa suprugom i dvoje djece, od 11 i od 3 godine, otišla je u Njemačku, na poziv sestre. Vratili su se 29.11., ali kako su čuli da im je kuća obijena i da je netko u nju uselio, otišli su kod svekrve u mjesto Katinka. Međutim, ubrzo su otišli svojoj kući, u Viroviticu, nakon što su provjerili da im je kuća slobodna. Sjeća se dana kada joj je muž odveden, bila je srijeda, 11.12.1991. kada su došla trojica vojnih policajaca, imali su bijele opasače pa po tome zna da su vojni policajci. Došli su i zatražili od njenog muža da pođe sa njima. Nisu mu dozvolili da ruča, uzeo je samo plavu, radnu kutu i otišao sa njima, bilo je točno 13.45 sati, pogledala je na sat kada su otišli. Mislila je da će ga ispitivati o tomu gdje su bili onih mjesec dana. Poznato joj je da su tako odvodili i druge ljude, ali su se ovi vratili i mislila je da neće ni on biti dugo zadržan.

Kako se nije vraćao niti javljao, nakon par dana počela je nazivati okolo i tražiti ga, ali bi joj odgovarali da je sve u redu, da će se odmoriti, naspavati i da će doći kući. Početkom sljedećeg tjedna otišla je sa još jednom susjedom u vojarnu u Viroviticu. Sjeća se da je baš taj dan u posjeti vojarni bio general Špegelj, pa su dugo čekale, nakon čega ih je primio Željko Iharoš i rekao joj da je njezin muž pušten, pokazao joj je potvrdu s njegovim potpisom, na kojoj je pisalo da joj je muž pušten. Dokument nije bio potpisan od strane njenog supruga, što je ona zamijetila i o tome pitala g. Iharoša. G. Iharoš je odgovorio da su to radili ljudi koji nisu vični takvim poslovima i savjetovao joj da se obrati policiji i prijavi nestanak. To je i učinila, tamo ju je primio čovjek kojemu ne zna ime, ali se prezivao Đeri, i rekao joj da je obaviješten o tomu.

Svjedokinja dalje iskazuje, kako je na sve načine pokušavala saznati gdje joj je suprug, pa je tako čula da su Đuro Svorcan i njegov brat bili sa njim u zatvoru i da znaju što se sa njim dogodilo. To je i rekla jednom policijskom djelatniku, koji je bio kod nje u kući, u okviru obrade ovog slučaja, i koji se zvao Tihomir. On je saznao broj Đure Svorcana, jer su ovaj i brat mu, u međuvremenu, iselili iz RH-a i bili su u Srbiji, te su ga nazvali. Svorcan joj je rekao, da je vidio što se događalo u vojarni, da su njenog supruga tukli, uzeli mu putovnicu, razbili naočale, a potom ga odveli u jednu prostoriju, gdje je hroptao 9 sati, umirući. Vidio je i da su ga ujutro izvukli za noge van, pri čemu je udario glavom o stepenice, a Luka Perak ga je zatim izveo kompanjonom van iz kruga vojarne. On je sve to vidio kroz prozor koji je bio premazan bojom, ali na jednom je mjestu boja bila izgrebena i tuda je gledao.

Svjedokinja dodaje da je, za vrijeme održavanja ranije rasprave, saznala od nekih osoba da je jedna žena, koja je danas mrtva, pričala kako je tijelo njenog supruga zakopano i zaorano na Mrciništu, a to je jedno mjesto koje izgleda kao smetlište, a nalazi se negdje uz sporedni put, kada se ide iz Virovitice za Osijek, prema Ekonomiji. Otišla je tamo, ali nije vidjela da bi to mjesto čuvala policija. Kasnije je čula da je policija pregledala to mjesto. Interesirala se kod zapovjednika, koji joj je potvrdio da je policija tamo nešto radila, ali ona nije razumjela što i ima li to veze s traženjem tijela njenog supruga.

Na pitanje predsjednice Vijeća, svjedokinja opisuje da su vojni policajci, koji su joj odveli muža, bili u maskirnim, šarenim odorama, imali su bijele opasače, bili su naoružani, imali su neke puške. Damir Štablok je ušao prvi, a ostalu dvojicu ne zna. Nisu mu rekli kuda ga vode. Kada ga je tražila, zvala je telefonom i to Đuru Dečaka, Dragana Dečaka, pok. Luku Lovrenca, u vojarnu, ali policiju nije tada zvala. Onu potvrdu, prema kojoj je njen muž pušten iz zatvora, dao joj je Iharoš u ruke.

Na pitanje, kakvo je bilo zdravstveno stanje njenog supruga, svjedokinja odgovara da je prije nekoliko godina imao operaciju čira na želucu, ne može reći kada točno, jer nema u kući dokumentaciju, a to se može provjeriti kod dr. Pintarić, liječnice opće prakse, koja je bila zadužena za «Tvin»-ove radnike. U to vrijeme, kada je odveden, nije imao zdravstvenih problema, nije se žalio da ga boli, jedino je morao paziti na prehranu.

Što se tiče putovnice, nije sigurna da li ju je imao sa sobom, kada je odveden, ali kasnije u kući nije našla ništa od dokumenata, uključujući putovnicu. U uredu g. Iharoša nije dobila drugih dokumenta osim potvrde o puštanju iz pritvora, koju je već spomenula. Sjeća se da je, tom prilikom, u uredu bio jedan čovjek sa puškom i vikao da li joj je jasno da Srbi i Hrvati ne mogu zajedno živjeti. Pitala je, da li je možda bila kakva razmjena, a Iharoš joj je rekao da bi on sigurno za to znao.

Svjedokinja je rekla da u to vrijeme njezin muž nije više bio u radnom odnosu, jer je već dugo bio pod pritiscima, slali su ih Srbima, tako da je negdje u 8. mjesecu dao otkaz. Njezin suprug, da se nije pridružio nikakvim vojnim niti političkim skupinama, samo se družio s ljudima sa kojima je radio i koje je poznao od ranije. Kaže da je tada bilo dozvoljeno odlaženje na te skupove, tako je sa tim ljudima otišao na skup u Grubišno polje, kada je govorio Jovan Rašković, ali da joj muž nije bio nacionalist, jer da su na tim skupovima bili i Srbi i Hrvati. Tom prilikom ga je fotografirao jedan od tih ljudi sa kojima je bio, a iza njih je bila srpska zastava. Kada je dobio tu sliku, ona ju je samo ostavila u neku ladicu, gdje se nalaze i ostale njihove slike, ali kada su se vratili iz Njemačke, te slike nije bilo tamo. Netko je rekao da su je stavili u spis, a svjedokinja, vidno uzrujana, kaže, neka se stave u arhivu i djela tih ljudi, koji su fotografiju stavili tamo, pa neka se vidi tko je što činio. Inače, nije joj poznato da bi njen suprug bio na još nekom takvom skupu, niti je ona bila prisutna njihovim razgovorima, pa ne zna o čemu su pričali.

Na pitanje zamjenika ŽDO-a, svjedokinja odgovara da je, odmah nakon što je bila kod Iharoša, otišla na policiju, gdje ju je gospodin Đeri uputio na Crveni križ, sačinio je neki zapisnik i ništa više nije saznala. Pokazala mu je i onu potvrdu koju je dobila od Iharoša.

Na pitanje branitelja prvooptuženoga, svjedokinja odgovara da mu nisu dali, ni pokazali, nikakav dokument kada su došli po njega. Kada je zvala na telefon, netko joj je rekao da je trebala doći neka komisija iz Bjelovara, koja bi trebala obaviti razgovor sa njenim mužem i da

se ne brine, ali ne zna tko je to bio. Dalje odgovara, da je njen muž odveden točno 11.12., a na pitanje, kako to zna, odgovara, da kako neće zapamtiti dan, kada joj je muž odveden. Sa Đurom Svorcanom je razgovarala kada je bilo posljednje suđenje.

Na pitanje branitelja, da li je njen muž imao višekratne tegobe, svjedokinja odgovara da nije, samo jednom, ranije, kada je prvi put odveden u bolnicu i kada nije bila potrebna operacija, a operiran je drugi put, kada je imao bolove.

Svjedokinja kaže da je ona rekla svomu suprugu, da ne želi ići na onaj skup u Grubišno polje. Dalje, dodaje, da je onda, kada je tražila svoga muža, dobivala telefonske prijetnje i to jednom je netko nazvao i pitao gdje joj je muž, a drugi put joj je rečeno na telefon: "Ja sam ti ga zaklao, majku ti jebem i tebe ću", nakon čega je ona obavijestila i policiju. Rekli su joj da će poslati patrolu, koja će joj paziti na kuću, što je ona odbila, jer se bojala da će joj baš ti ljudi prijetiti djeci, kao što je čula da su drugima radili. Bila je u strahu, cijele noći ne bi spavala od straha. Može reći da nije prepoznala glas, koji joj je prijetio.

Na pitanje branitelja trećeoptuženoga, svjedokinja ponavlja, da su njenog supruga odveli 11.12. i da je to bila srijeda, a ne zna točno, da li je bio ponedjeljak ili utorak, početkom sljedećeg tjedna, kada ga je išla tražiti u vojarnu. Sjeća se samo da je taj dan dolazio general Špegelj.

Na pitanje branitelja četvrtooptuženoga, svjedokinja se okreće i izjavljuje kako nitko od optuženih nije odveo njenog supruga.

Branitelj četvrtooptuženoga prigovara dijelu iskaza svjedokinje, gdje je kontradiktoran sa prvim iskazom i iskazom Đure Svorcana, a prigovoru se pridružuju i branjenici prvooptuženoga i drugooptuženoga.

Svjedokinja JASMINKA BATURINA, rekla je da je dr. Ranko Mitrić bio podstanar kod njih, godinu dana, u kući čiji je vlasnik bio njezin otac Franjo Ciglanečki. Nije ga često vidjela, a zna da je bio ginekolog u bolnici. Već je bio u fazi da se odseli i vrati u Čačince, gdje je imao kuću, a već je bio odnio većinu svojih stvari. Jedne večeri, misli da je bila jesen, oko 8 ili 9 sati, čula je buku, dovezlo se neko vozilo, a ona je izišla ispred vrata i upalila svjetlo. Uz stepenice, koje nisu bile osvijetljene, penjao se dr. Mitrić, koji ju je pozdravio i rekao da se ide samo presvući i da će brzo natrag, a po koracima se čulo da se sa njim penje još jedna osoba, koju ona nije vidjela. U dvorištu je vidjela policajca u plavoj uniformi koji je čekao, a auto je stao van dvorišta, ispred ograde i nije ga vidjela. Vratila se u kuću i možda je prošlo nekih 5 minuta, kada je ponovo čula korake da se spuštaju niz stepenice, kada je odlazio nije ga vidjela, niti ga je ikad više vidjela. Tom prigodom nije ni sa kim drugim razgovarala, osim što joj se obratio dr. Mitrić.

Predsjednica Vijeća konstatira, da svjedokinja iskazuje svjedočenje suglasno onomu na ranijoj raspravi.

Na dodatno pitanje predsjednice Vijeća, svjedokinja izjavljuje da tom prilikom nije ništa primijetila na dr. Mitriću, a kasnije u stanu nije pronašla ništa njegovo, nikakve dokumente ili slično.

Na pitanje branitelja prvooptuženoga, svjedokinja kaže da ju je dr. Mitrić samo pozdravio i rekao da se ide presvući, nije se ni na što žalio. Ona njegov privatni život i ne poznaje, a jednom prilikom je u razgovoru spomenuo da ide u Čačinca i to je sve što zna o njemu.

Utvrđuje se da su, u međuvremenu, naknadno, pristupili svjedoci Mićo Tojčić, Mato Knežević, Rudolf Moslavac, Branko Janković i Mirko Kovačević.

Svjedok MIĆO TOJČIĆ, izjavljuje da već treći put svjedoči na ovomu sudu i da ostaje kod izjave koju je dao prije dvije godine u ovoj dvorani. Bio je pripadnik 127. brigade HV-a, bio je i na bojištima, dok mu nisu stradali ligamenti, pa je postavljen za ključara u pritvoru koji se nalazio unutar vojarnje. Zapovjednik mu je bio Željko Iharoš, odnosno on je bio zapovjednik zatvora i rekao im je da on jeste zapovjednik, ali da oni rade što hoće, jer nisu bili vojni policajci, pripadali su 127. brigadi i zapovjednik im je stvarno bio Đuro Dečak, koji ga je i rasporedio na posao ključara.

Svjedok se sjeća da je jedno jutro preuzeo službu oko 6.20 ili 6.30 sati, sam je preuzeo službu, nitko od stražara nije bio tamo, a zamjena mu je došla tek kasnije, kada je otišao liječniku, pohodio je prostorije i u jednoj zatekao Bogdana Mudrinića, kojega je poznavao od ranije, jer su skupa radili u TVIN-u. Pitao ga je, da li ga je netko tukao, a ovaj mu je odgovorio da nije, stajao je pored kreveta, gibao se. Svjedok kaže da je zatvoreniku tom prilikom dao dvije deke da se pokrije. Kada mu se predočava, da je u istrazi rekao, da mu je Mudrinić jako loše djelovao i da ga je zato pitao, je li ga netko tukao, svjedok objašnjava da je taj čovjek bio ranije bolestan, često bi bio na bolovanju i po nekoliko mjeseci, mršav i slab, pogotovo ako nije spavao cijelu noć. Tom prigodom nije vidio nikakvu ozljedu na njemu, niti krv nigdje u prostoriji, ni po njemu, ni po odjeći, ili po krevetu.

Nakon toga, svjedok je rekao, da je on doista zvao Vlatka Stubičara, kako je izjavio u istrazi, i to da ga pita zašto je Mudrinić u pritvoru, ali mu se ovaj nije javio, niti je došao u pritvor. Došla je jedna osoba, po imenu Vladimir, a svjedok kaže da je i danas ta osoba ovamo pozvana da svjedoči, i taj Vladimir je rekao da će nešto poduzeti. Nakon toga, svjedok kaže, da je on otišao liječniku, jer je imao problema sa želucem, a zamijenio ga je Rudolf Moslavac. Kada se vratio sa bolovanja, nakon nekoliko dana, ne sjeća se da li je tamo bio B. Mudrinić. Inače, svjedok izjavljuje da je zaboravio te ljude koji su tamo bili u pritvoru, pa ne može reći da li su tamo bili Đuro i Rade Svorcan, a za Ranka Mitrića kaže da nije bio, dok je on radio.

Zamjenik ŽDO-a nema pitanja za svjedoka.

Na pitanje branitelja prvooptuženoga, svjedok izjavljuje, da ni on ni drugi ključari nisu bili vojni policajci, niti su nosili bijeli opasač. Kaže da se Iharoš vodio kao zapovjednik, ali nije ništa odlučivao, niti je od njega ikada primio ikakvu zapovijed, ali za njega želi reći da je bio jedina čestita i poštena osoba u vojarni.

Branitelj prvooptuženoga traži da se u zapisnik unese da je svjedok, na početku, izjavio da slabije čuje i da moli da mu se glasnije govori.

Svjedok MATO KNEŽEVIĆ, izjavljuje da je bio pripadnik voda Vojne policije, a zapovjednik mu je bio prvooptuženi Iharoš, od početka do kraja. Radio je na prijavnica vojarnje, na osiguranju pratnje, kod odlazaka na teren. Sjeća se, samo je jednom prilikom sudjelovao u privođenju civilnih osoba i to po nalogu SIS-a, ne zna tko mu je osobno dao

nalog za to privođenje, ali to nije bio Iharoš. Ključari nisu bili pripadnici Vojne policije. Ne poznaje Bogdana Mudrinića, niti dr. Ranka Mitrića, a niti braću Svorcan.

Na pitanje zamjenika ŽDO-a, u kojoj desetini je bio neposredni zapovjednik, svjedok odgovara da nije bilo nikakve desetine.

Na pitanje branitelja četvrtooptuženoga, svjedok izjavljuje da su sa njim radili još Perak, koji je radio na prikupljanju materijalnih sredstava nakon akcije, zatim Pokal, i još neki, ali se zbog protoka vremena ne sjeća svih imena, ali su svi obavljali iste dužnosti kao i on.

Svjedok RUDOLF MOSLAVAC, izjavljuje da je 07.10. otpušten iz Lepoglave i odmah je došao u vojarnu, gdje su mu rekli, da odmah sutra dođe u uniformi. Pripadao je I bataljunu, 127. brigade i raspoređen je u pritvor kao čuvar, valjda zbog godina. Tamo je proveo četiri godine. U početku su samo otključavali i zaključavali vrata, policija je dolazila i odlazila u svako doba dana ili noći.

Svjedok ističe da nije bio vojni policajac, već je tamo bio kao vojnik 127. brigade, a neposredni zapovjednik bio mu je Mićo Ključanin, koji je samo nekoliko puta dolazio da ih posjeti, ali su se mijenjali, a zapovjednik brigade je bio Đuro Dečak. Nosili su maskirne uniforme, nisu nosili bijele opasače.

Svjedok kaže da ne poznaje ni B. Mudrinića, niti ikoga od zatvorenika, a izbjegavao je da se zbliži sa njima, jer nije htio da od njega traže nikakve usluge.

U pritvoru je bila jedna veća i dvije, ili tri, manje prostorije, a na njima su bila porazbijana stakla, zatvorenici su ili ležali na betonskom podu ili stajali, a tada je bio 12. mjesec i bilo je hladno, nije bilo ni vode, ni sanitarnog čvora, niti grijanja, te da se nekoliko puta žalio radi loših uvjeta u pritvoru.

Svjedok je rekao da je u smjeni bio sa Mićom Tojčićem i to 24 sata, tko bi prvi došao preuzeo bi smjenu, obojica su bili tamo cijeli dan. Bili su potrebni kad bi trebalo izvesti nekoga na WC, donosili bi zatvorenicima hranu, a preko noći jedan od njih bi ostajao sa dežurnim.

Svjedok izjavljuje da je bilo slučajeva da nekom zatvoreniku nije bilo dobro i da bi trebao liječnika, ali se ne sjeća tko su te osobe bile, koje su trebale liječnika. Bila je to cijela procedura, pri čemu su morali javiti o tomu, dugo čekajući dok bi došao auto i odvezao tu osobu. Može reći da ne zna kuda su ih vodili. Koliko se sjeća, misli da je jednog zatvorenika, koji si je prerezao vene, poslao u bolnicu, ali ne zna tko je to bio. Svjedok izjavljuje kako mrtvu osobu nikada nije našao, a one večeri, kada je Mudrinić umro, on kaže da je M. Tojčić otišao prije večere, nakon čega je podijeljena večera i zaključane su ćelije. Kada je donio tomu čovjeku večeru, bio je živ, mislio je da je bolestan, da se smrzao. Kada mu se predočava njegova izjava iz istrage od 12.09.2001., u kojoj navodi kako je te večeri donio večeru, osoba je ležala na leđima i nije reagirala, osvijetlio ga je i zaključio da je mrtav, nakon čega je pokušao naći Đuru Dečaka, da ga obavijesti da ima mrtvog čovjeka, ali mu je isti rekao da se vrati na svoje radno mjesto, a da će se nešto poduzeti. Poslije je netko došao autom, oko 22 sata, on tu osobu nije poznavao, pokazao joj je gdje se nalazi mrtvac i poslan je u kantinu. Svjedok izjavljuje da se ne sjeća da je tako bilo, da je on dao izjavu sa toliko detalja i da je to netko složio. Kaže da se niti ne sjeća toga ispitivanja pred istražnim sucem, a da je prethodno proveo čitav dan u PU Virovitičko-Podravskoj i to bez hrane, vode i lijekova, te da je bio premoren da bi išta znao.

Na pitanje zamjenika ŽDO-a, da li se sjeća da je u pritvoru bila visoka, tanka osoba, za koju se govorilo da je doktor, svjedok izjavljuje da, ako je to taj, da je bio u majorskoj uniformi JNA i da nije bio dugo tamo, čuo je da je odveden na razmjenu. Svjedok kaže, da je taj imao «šljive» na glavi, ali samo pri dolasku, jer ga nitko u njihovim prostorijama nije maltretirao, jer su se one nalazile blizu ulice, nekih 10 m udaljene, i sve bi se čulo vani da je toga bilo.

Na pitanje branitelja prvooptuženoga, svjedok izjavljuje da je Mićo Ključanin bio zapovjednik I bataljuna, 127. brigade, kojemu je on formacijski pripadao. Sjeća se da su se u krugu vojarnе nalazile i neke druge, manje, postrojbe: bili su Varaždinci, Koprivničani, neki iz Bosne koji su razbijali boce i bacali staklo u WC, pa su vodili zatvorenike da vade staklo golim rukama.

Sjeća se da je jednom, sa zapovjednikom Dečakom, dolazio i Iharoš, koji inače nije dolazio.

Svjedok MIRKO KOVAČEVIĆ, izjavljuje da je bio pripadnik 127. brigade te je, nakon što je ranjen, dodijeljen u pritvor kao čuvar, ključar. Kaže da je to bio pritvor za hrvatske vojnike, koji bi napravili neki prijestup, napili se, a dok je on bio tamo da ondje nije bilo civilnih osoba. Svjedok ne zna tko je dovođio osobe u pritvor, niti se sjeća ikoga po imenu, ne poznaje ni B. Mudrinića, ni dr. R. Mitrića, a niti Đuru i Radu Svorcan. Rekao je da je on imao problema sa ženom, operirao je kičmu, a kada se oporavio otišao je na ratište. Nakon što je pogledao optužene, svjedok izjavljuje da ih ne poznaje, osim iz viđenja. Također, kaže da se ne sjeća dosadašnjih ispitivanja. Na ispitivanje u policiju, kaže, da su ga priveli pijanoga, prije toga je cijelu noć lumpao, a oni su mu davali još rakije. Pitali su ga nešto, on bi rekao da nije, ili da nema pojma, a što su oni zapisali to on ne zna. Ne sjeća se ni ispitivanja pred istražnom sutkinjom. Svjedoku se predočava da je tom prilikom izjavio kako je, ne sjeća se kojega dana, radio sa Antunom Ferežom, te da su Luka Perak, Anđelko Kašaj i Dalmatinac doveli neke osobe. Upravo je Dalmatinac od njega tražio ključeve i svjedok je vidio mušku osobu sa naočalama u plavoj, radnoj kuti, nakon čega su ih odveli i tamo se dosta zadržali. On, poslije toga, nije tamo išao, niti je ulazio u tu prostoriju, kada se dijelila večera, jer je bila zaključana. Kada je drugi put došao na posao, da mu je Fereža rekao, da je ta osoba umrla i da je radio sa Tojčićem u TVIN-u.

Svjedok na pročitano izjavljuje da to nije istina i da on ne zna ništa o tome. Ne može reći ni da li je to njegov potpis na toj izjavi, jer nema naočale, a bez njih ne vidi. Predsjednica Vijeća daje mu prazan papir da se pokuša potpisati, što on i čini, a ona i branitelji konstatiraju da bi to mogao biti njegov potpis.

Na pitanje tužitelja, svjedok izjavljuje da je njegov nadimak "Šanki".

Na pitanje branitelja prvooptuženoga, svjedok izjavljuje da je, kasnije, kada je išao na teren, njegov zapovjednik bio Ćiriković, ali da on nije imao veze sa Vojnom policijom.

Na pitanje drugooptuženoga Vrbana, da li je njega netko u vojarni zvao Dalmatinac, svjedok kazuje da ne zna, ali da ga on i ne poznaje.

Optuženi Perak ustaje i prijeteći staje ispred svjedoka, pitajući ga može li mu u oči reći da je on priveo pokojnoga Mudrinića, na što ga njegov branitelj upozorava da sjedne. Svjedok kaže da su ga doveli pijanog i da je to rekao pod pritiskom.

Na pitanje branitelja optuženoga Peraka, svjedok kaže da je jedina osoba u plavoj kuti, koju je on vidio, bio majstor na održavanju centralnog grijanja. Svjedok dodaje da Peraka poznaje površno, i da nije vidio da bi privodio nekakve civile, a niti su se oni nalazili u pritvoru.

Na pitanje branitelja trećeoptuženoga, svjedok kazuje da su mu na policiji dali 4 deci rakije, a uz to još je popio jedno ili dva piva. Kaže da su ga uhapsili, da nije znao je li optužen za nešto, ili je svjedok, spominjali su neki zatvor i podmetali mu što će reći. Na pitanje branitelja kako se zove trećeoptuženi, pri čemu ga pokazuje, svjedok odgovara da ga poznaje samo iz viđenja, da ne zna kako se zove, niti da je privodio neke civile.

Nakon ispitivanja ovoga svjedoka, sudnicu napušta branitelj optuženoga A Kašaja, te svjedoci Nedjeljko Bjelčević i Miroslav Mikočič, koji su do tada u publici slušali prethodna svjedočenja o okolnostima o kojima će i sami svjedočiti, u nastavku iste rasprave.

Svjedok BRANKO JANKOVIĆ, izjavljuje da je bio priveden u vojarnu u Virovitici na, Sve svete, 01.11. i tamo je ostao do 05.12.1991. Priveden je radi toga što je imao neku poluautomatsku pušku, koja mu je oduzeta, a doveden je u neki objekt, negdje uz cestu. Tamo je, možda, bilo desetak ljudi, a ne zna za druge prostorije, osim one u kojoj je on stalno boravio. Kaže da ga nitko nije tukao, osim što ga je Perak jednom prilikom udario metlom po glavi, od čega nije imao teže ozljede, a on da mu «oprašta, što je bilo - bilo je». Svjedok izjavljuje da ne poznaje B. Mudrinića, niti dr.R.. Mitrića, ni Đuru, ni Radu Svorcana.

Na pitanje zamjenika ŽDO-a, svjedok kazuje, da se ne sjeća osobe koja bi bila visoka i mršava, i u uniformi JNA, za koju bi se govorilo da je doktor.

Na pitanje branitelja prvooptuženoga, o svojoj puški, svjedok kaže da se radilo o naoružanju JNA.

Predsjednica Vijeća konstatira da su za 11.00 sati pozvani svjedoci Nedjeljko Bjelčević, Dragutin Dečak, Damir Štablok, Ivan Roter, Srećko Moslavec i Miroslav Mikočič, te da su se svi odazvali pozivu, osim Dragutina Dečaka, koji se opravdao, da zbog ranije dogovorenog puta ne može pristupiti suđenju.

Svjedok NEDJELJKO BJELČEVIĆ, izjavljuje da je bio pripadnik voda Vojne policije i da je obavljao poslove osiguranja objekata i osoba, privodio je hrvatske vojnike, radio na prijavnicama, a jednom je sa Perakom išao prikupljati traktore iz nekoliko sela za potrebe HV-a.

Sjeća se da je jednom prilikom, samoinicijativno, priveo jednu osobu iz sela Jasenaša, koja je bila civil, ali mu je poznato da je bila sa četnicima, dok su bili u tomu selu, da bi kasnije, kada je HV došla u to selo, bio i sa njima. Sumnjao je, da je možda i on pripadao četničkim postrojbama, pa ga je priveo. Doveo ga je u vojarnu u Virovitici i predao nekom pripadniku SIS-a, ne zna kako se zove, niti je tada znao. Otišao je i ne zna što je poslije bilo sa tom osobom.

Svjedok kaže da ne poznaje B. Mudrinića, ni dr. Ranka Mitrića.

Braću Svorcan poznaje od prije rata, jer su bili iz sela do njegovoga. Za Đuru Svorcana je čuo loše stvari. Jedan mladić, koji je bio u vojsci u Vojvodini, pričao je da je dolazio tamo i tukao hrvatske ročnike. I za Đuru i za Radu Svorcana zna da su bili privedeni, ali ne zna što je bilo poslije, jer vojni pritvor u vojarni nije bio u nadležnosti Vojne policije.

Zamjenik ŽDO-a nema pitanja za svjedoka.

Na pitanje branitelja prvooptuženoga, svjedok izjavljuje da ne zna, jesu li braća Svorcan imali kakvo naoružanje i da li su ga koristili. Čuo je da su bili pripadnici četničkih postrojbi, ali nisu odmah otišli u Srbiju, već su najprije bili u četničkim postrojbama, pa su poslije otišli. Poznato mu je od ranije kako su bili nastrojani, iako ne živi u selu od 1986. godine

Na upit, svjedok je rekao da mu je poznato, da je zapovjednik Ž. Iharoš odlazio na teren izvršiti neke zadatke, tako su nekad pratili hranu i slično. Također, kaže, da je odlazio i kao

pratnja viših časnika, prilikom njihovog odlaska na teren. Tako se sjeća, da je Ž. Iharoš išao i sa generalom Špegeljom i zapovjednikom brigade Dečakom.

Na pitanje branitelja četvrtoptuženoga, svjedok kaže, da je optuženi Perak bio u sastavu voda Vojne policije i da je bio zadužen, prvenstveno, za skupljanje materijalno-tehničkih sredstava, a to su radili i Damir Hokal i Mato Knežević.

Optuženi L. Perak daje primjedbu da su se ti zadaci sastojali u tomu da su od pripadnika HV-a, koji su sa terena dovozili strojeve, traktore, pa i stoku, to oduzimali i dovozili u krug vojarne. Radilo se, zapravo, o sprečavanju otuđivanja imovine od civila.

Svjedok DAMIR ŠTABLOK, izjavljuje da je bio pripadnik voda Vojne policije, a zadatak mu je bio privođenje nekih četnika, a privodio je i civile, što mu je mogao narediti zapovjednik vojarne, a mogao je i dežurni.

Bogdana Mudrinića ne poznaje osobno, ali mu je poznato ime, ne može reći da li ga je priveo. Obzirom da ga je svjedokinja Ljubica Mudrinić prepoznala kao osobu, koja je došla po njenog muža, dopušta mogućnost da je tako i bilo, ali ne zna, u konkretnom slučaju, tko je naredio privođenje. Vozila, koje je koristila Vojna policija ne može se sjetiti, ali kaže da su to bila uglavnom starija vozila.

Zamjenik ŽDO-a nema pitanja za svjedoka.

Na pitanje branitelja četvrtoptuženoga, svjedok kazuje da optuženoga Peraka poznaje, da je bio u ekipi koja je dovozila strojeve, traktore sa terena, ali on ne zna odakle. Sa njim su to radili i Hokal i Knežević Mato.

Svjedok IVAN ROTER, izjavljuje da je nekih 4 ili 5 mjeseci bio pripadnik Vojne policije i za to vrijeme je radio, nekad na prijavnicama, a najviše na cesti sa MUP-ovcima, na punktovima, a ponekad je i privodio neke osobe na informativni razgovor, za što je dobivao zapovijedi od desetnika Željka Miljaka, a nikada nije dobio direktnu zapovijed od zapovjednika Ž. Iharoša.

Sjeća se da je priveo Ogar Dušana iz Salajeve ulice u Virovitici, a privodio je i neke druge osobe, ali se ne sjeća imena Predao bi ih u kancelariju, kod Miljaka, i ne zna što bi dalje bilo. Zna da je Ogar pušten isti dan i da je otišao u Srbiju. Kada mu se predočava da je Đuro Svorcan rekao da ga je priveo sa polja, gdje je vadio repu, te da su sa njim bili Hokal, jedan od braće Kneževića i jedan koji se zvao Nasić ili Nastić, svjedok izjavljuje da je moguće, da su oni zajedno nekoga privodili, jer te ljude poznaje, osim toga Nasića, ali je siguran da nikada nikoga nije privodio sa polja. Đuru i Radu Svorcana nije poznavao ranije, osim iz okolnosti ovoga postupka, a također ni imena Bogdan Mudrinić i dr. Ranko Mitrić nije čuo prije ovoga postupka.

Zamjenik ŽDO-a nema pitanja za svjedoka.

Na pitanje branitelja prvooptuženoga, svjedok odgovara da ne zna gdje je bilo zapovjedništvo Vojne policije, niti SIS-a, a niti koja je to bila konkretno kancelarija, gdje je dovodio privedene osobe, pa ni onoga Ogara.

Svjedok SREČKO MOSLAVAC, izjavljuje da je bio u 127. brigadi HV-a, kao liječnik u sanitetskim ekipama. Zna da je postojao vojni zatvor i sjeća se da je, u proljeće 1992, tamo bio pozvan da intervenira, kada je jedan hrvatski vojnik pjevao i radio nered. Negdje u jesen 1991., nakon akcije u Kornjašu, doveli su mu u prostorije saniteta jednog zarobljenika, koji je imao površinsku ranu, na previjanje, a bio je u uniformi JNA. Za Bogdana Mudrinića prvi put je čuo kada su ga priveli u Pol. stanicu u Virovitici, kao i za Đuru i Radu Svorcana. Dr. Ranko

Mitrić je bio mlađi kolega, specijalizant na Ginekologiji, i kada se svjedok vratio sa terena u Novskoj, u bolnici su pričali da je napravio neki eksces, da je uzeo nož i stavio ga gardisti pod vrat, zbog čega je bio priveden i pušten. Svjedok ne zna, da li se poslije toga vraćao u bolnicu, niti što je dalje bilo s njim.

Svjedok MIROSLAV MIKOLČIĆ, izjavljuje da je u to vrijeme bio pripadnik Vojne policije, dok je ranije bio u 127. brigadi HV-a, i bio je vođa jedne od dviju grupa Vojne policije, koje su poslije prerasle u desetine, a imale su u početku 8, pa sve do 20 ljudi u sastavu. Zapovjednik V. policije je bio Željko Iharoš. Što se tiče civila, zna da su, nakon pada vojarne, privodili osobe koje se ne bi odazvale mobilizacijskim pozivima u HV i to su jedini civili, za koje on zna, da su se nalazili u pritvoru.

Svjedok kaže, kako ne poznaje ni B. Mudrinića, ni dr. Mitrića, a niti Đuru i Radu Svorcana. Sjeća se, da je jedno jutro, preko puta u V. policiju došao jedan čuvar iz zatvora i tražio odgovornu osobu, a kada se svjedok, kao zapovjednik jedne grupe, javio, ovaj mu je rekao da jedan zatvorenik odbija jesti. Otišli su u prostoriju gdje se nalazio taj zatvorenik, bilo je jutro i vidjelo se da ovaj leži na dušek, nije više siguran kako, siguran je da je bio živ, jer je nešto promumljao, kada ga je pitao zašto odbija jesti. Dalje ga nije ni pitao, jer kaže da ni oni nisu često doručkovali, pa ga nije bilo ni briga hoće li zatvorenik jesti, ali je siguran da je bio živ. Htio je obavijestiti o tomu zapovjednika Iharoša, ali ga nije odmah pronašao i tako je skroz zaboravio na to, nije više čuo za to, dok se nije pokrenuo ovaj postupak.

Svjedoku se predočava, da je u istrazi izjavio, da je ta osoba ležala potrbuške i da nije reagirala, a on objašnjava da su ga priveli u policiju, prijetili su da će ga zatvoriti, ako ne kaže onako kako mu oni kažu i pred istražnim sucem, a kako je imao troje djece, bojao se i tako izjavio, ali tvrdi da je istina ovo što je danas kazao, da je ta osoba bila živa.

Na pitanje zamjenika ŽDO-a, svjedok nabroja da su u njegovoj jedinici bili Brozović, Gregurić, Rakuša, Jagetić, Horvat, a sastav se stalno mijenjao.

Na pitanje branitelja optuženoga Iharoša, svjedok kazuje da zapovjednik Iharoš nije bio stalno u vojarni. Baš u to vrijeme, u prvoj polovici 12. mjeseca, odlazio je na teren, u pratnji zapovjednika brigade Dečaka.

Na pitanje branitelja optuženoga Peraka, svjedok odgovara da je Perak imao zadatke kao i oni, a posebno je bio zadužen da poslije akcija prikuplja materijalna sredstva i dovozi ih u vojarnu.

Svjedok želi razjasniti da o osobi, koju je vidio u pritvoru, nije čuo kasnije, niti zna da je ona predmet ovoga postupka.

Na pitanje optuženoga Kašaja, svjedok odgovara da može reći, da on nije bio pripadnik njegove grupe Vojne policije.

Branitelj optuženoga Iharoša obavještava sud, da ga je odvjetnik Degen zamolio da ga zamjeni, te u njegovo ime pita svjedoka, da li je optuženi Kašaj obavljao kakve zadaće na terenu, a ovaj kaže da ne zna, jer nije bio u njegovoj grupi.

20. listopada 2005. godine

Na početku, predsjednica Vijeća konstatira, da su prisutne sve stranke osim branitelja trećeoptuženoga, odvjetnika Silvija Degena, za kojega njegov branjenik i branitelj prvooptuženoga, navode da kasni na početak glavne rasprave iz zdravstvenih razloga, te da ga

je zamolio, da ga zamijeni, što odvjetnik Mirko Petraš i prihvaća, a sa čime se slaže i trećoptuženi Anđelko Kašaj.

Utvrđuje se da su, za danas, pozvani svjedoci: Antun Fereža, Nikola Teskera, Vlatko Stubičar, Stjepan Mihaljenović, Zdravko Reščić, Dragica Car, Vida Pavka, Ivica Car, Vida Svetlana i Vida Violeta, te da su se svi odazvali pozivu Suda.

Svjedok ANTON FEREŽA, izjavljuje da je bio pripadnik HV-a, a pripadao je 50. samostalnom bataljunu, prije nego je formirana 127. brigada, a zapovjednik mu je bio Đuro Dečak. Bio je raspoređen na posao ključara u pritvoru, a koliko je dugo obavljao taj posao ne sjeća se, kaže da je često bio odsutan, jer je imao bolesnu majku. Oni, kao ključari, nisu pripadali V.oliciji, a zaduženje im je bilo da vode računa o logističkim stvarima kao što su hrana, veš, odvođenje pritvorenika na WC. Svjedok kaže da su postojale dvije zgradice, a samo je jedna prostorija u pritvoru imala nekakve uvjete, rešetke, vrata, a ostali dio nije. Bilo je samo struje, nije bilo ni vode ni grijanja. Upravo zbog takvih uvjeta, brzo su se rješavali slučajevi, kada bi vojnici ili V. policija doveli sa bojišta neke hrvatske vojnike, tamo su se zadržavali najviše dva dana, a oni, ključari, nisu imali nikakvog uvida u rješavanje tih stvari. Oni nisu vodili nikakvu evidenciju osoba koje su dovedene, njih je zanimalo samo brojno stanje, radi broja obroka, a da li je netko drugi vodio takve evidencije, on nije imao uvida.

Svjedok je rekao da je Bogdana Mudrinića poznao od ranije, iz TVIN-a, ali ga nije vidio u zatvoru, niti je čuo od nekog čuvara da je tamo bio. Doktora R. Mitrića nije poznao, ali je čuo da je napao nekoga gardistu nožem pod vrat, ali ni njega nije vidio u zatvoru, niti čuo da je tamo bio. Đuro i Rade Svorcan mu nisu poznati, a niti za njih zna da su bili u pritvoru. Pritvorenici su na razgovor odvođeni u zapovjedništvo, a neki su odvođeni u Bjelovar, na razmjenu. Smjene su trajale 24 sata, poslije čega su imali 48 sati slobodno. Bili su po dvojica u smjeni, a svjedok kaže da je on uvijek bio sa dežurnim.

Svjedok izjavljuje da je Mirko Kovačević njegov nećak, ali da nikad nije od njega čuo da je spominjao B. Mudrinića, niti je čuo za taj slučaj, dok nije dobio poziv za svjedočenje. Rekao je, da je on bio osumnjičeni u ranijem postupku, odveli su ga u MUP, da je bio 2 mjeseca u zatvoru, a nije znao zašto. Odveli su ga u Viroviticu, zatim u Varaždin, na poligraf, gdje ga nisu primili jer uzima lijekove, pretresli su mu kuću, ponovo ga odveli u MUP i bolesnoga ga ostavili cijelu noć da sjedi na stolici.

Na pitanje zamjenika ŽDO-a, svjedok odgovara da nisu imali evidencije, ali su brojanjem znali koliko ljudi imaju radi hrane, da znaju valjda brojati do deset. Na pitanje branitelja prvooptuženoga, svjedok kaže da nije čuo, da su u vojarni bili smješteni i pripadnici nekih drugih vojnih postrojbi HV-a, osim 127. brigade. Na policiji su mu, prilikom ispitivanja, nudili rakiju, ali je on odbio, jer ima dijabetes.

Svjedok NIKOLA TESKERA, izjavljuje da je bio pripadnik V. policije. Radio je na osiguranju objekata i osoba, a odlazio je i sa vojskom na teren. Kaže da je čuo, da je postojao vojni pritvor unutar vojarnje, ali on nikada nije nikoga privodio u taj pritvor. Ne može se niti sjetiti, tko mu je bio zapovjednik u V. policiji, ne zna da li je to bio Iharoš, zna da su se mijenjali.

Svjedok VLATKO STUBIČAR, izjavljuje da je bio pripadnik 127. brigade i to Vojne policije unutar te brigade, a zapovjednik mu je bio optuženi Ž. Iharoš. Vojna policija se formirala negdje krajem 11. i početkom 12. mjeseca 1991. godine, ali to nije bilo službeno i u

V.policiji je radio tko god bi se tamo zatekao, često su se mijenjali, a uglavnom bi se išlo na intervencije, kada bi neki pijani gardist napravio neki incident, a zapovijed za privođenje mogao je dati zapovjednik vojarne ili službujući u vojarni. Kaže da mu je poznato, da je postojao vojni pritvor, ali on nikada nije bio u nadležnosti Vojne policije, a niti je svjedok ikada privodio nekoga tamo, a također mu nije poznato ni da bi neke civilne osobe bile dovodene tamo. On je radio u kancelariji kod brigadira Dečaka, na osiguranju osoba iz zapovjedništva brigade, sa kojim je išao i na teren. Imali su maskirne odore, a nije siguran da su već tada imali bijele opasače.

Svjedok izjavljuje da ne poznaje Bogdana Mudrinića, a niti dr. Ranka Mitrića, nije čuo ni za braću Svorcan, niti da su bili pripadnici V.policije, a niti ih zna kao pritvorenike, a od ključara je poznavao samo Antona Ferežu i nekoga sa nadimkom Šanki. Što se tiče izjave svjedoka Miće Tojčića, da je on svjedoka obavijestio o lošem stanju jednog pritvorenika, svjedok kaže da to nije istina i kako odgovorno tvrdi da svjedoka Tojčića u to vrijeme uopće nije ni poznavao, a može reći da mu je, prije ranije glavne rasprave, ovaj svjedok prišao i rekao da je baš njega spomenuo, jer zna da se on nikoga ne boji, a u stvari osoba koju je obavijestio da je bio Miroslav Mikolčić. Svjedok izjavljuje, da je on bio optužen u prethodnom postupku.

Zamjenik ŽDO-a nema pitanja za svjedoka.

Na pitanje branitelja prvooptuženoga, svjedok iskazuje da je zapovjednik Iharoš također radio na osiguranju viših vojnih dužnosnika, pa je i odlazio sa njima na teren kao pratnja. U to vrijeme zapovijedi su bile uglavnom usmene, ali je zapovjednik Iharoš znao dati dnevnu zapovijed u pisanom obliku, da bi se znalo koliko ljudi će nekamo ići, a koliko ih je na raspolaganju u vojarni. Što se tiče drugih postrojbi, koje bi boravile u vojarni, svjedok kaže da je vidio da su bili pripadnici HOS-a, i to zna po crnim uniformama, a ostale nije razlikovao, jer su svi imali maskirne odore.

Na pitanje branitelja četvrtooptuženoga, svjedok kaže da Luku Peraka poznaje, da je bio u Vojnoj policiji, a imao je zadatak kod intervencija i prikupljanja materijalno-tehničkih sredstava, koja je trebalo ukloniti sa ratišta i dovoziti u vojarnu.

Svjedok dodaje, da se sjetio i da su često radili počasne paljbe za svakog poginulog pripadnika 127. brigade i davali komemoracije za njih.

Svjedok STJEPAN MIHALJENović, izjavljuje da je u to vrijeme bio pripadnik Vojne policije, pri 127. brigadi HV, a odatle i poznaje sve optuženike, a posebno A. Kašaja, jer su jedno vrijeme zajedno radili. Kako tada još nisu bile ustrojene postrojbe V.policije, bila je jedna ekipa koja je pomagala vojsci, bila je sa njima na punktovima, sa policijom na straži. Svjedok kaže da ne zna ništa o pritvoru u vojarni, niti je ikada privodio bilo civile bilo hrvatske vojnike u pritvor.

Kaže da Bogdana Mudrinića poznaje iz TVIN-a, ali ne zna da je bio pritvoren u vojarni, u Virovitici, a nije poznavao dr. Mitrića, niti Đuru i Radu Svorcan.

Na pitanje zamjenika branitelja trećeoptuženoga, svjedok je rekao da je Anđelko Kašaj sa njim bio u pratnji generala Dečaka, kada je ovaj išao u Slatinu 11.12.1991., a to je bilo u vezi «akcije Đulovac». Tamo su se zadržali cijelu noć i vratili se ujutro 12.12. i taj dan su bili slobodni. Zna da je Kašaj otišao svojoj kući. Sutradan, 13.12., pozvani su on i Kašaj da prevezu tijela poginulih branitelja iz bolnice u Virovitici, a vozili su ih u sela Cabuna, Gradina i Bačevac, a poginuli su se zvali Babok, Salopek, Strugar i Jagarinac. Sa njima su bila dva civilna policajca, koji su se zvali Kostelac i Turk i vozač tvrtke "Flora" Franjo Biondić, a

zadržali su se cijelu noć. Kada mu se predočava radni list tvrtke "Flora", na kojemu u rubrici kretanja vozila stoji i Bjelovar, svjedok objašnjava da je vozač morao prethodno otići po poginule u Bjelovar i da ih je dovezao u bolnicu u Viroviticu, a oni su pozvani kada su tijela stigla u Viroviticu.

Zamjenik branitelja predaje kopiju ovoga radnog lista u spis.

Svjedok, posebno pitan, izjavljuje da im je svaki viši zapovjednik mogao izdati naređenje, pa je tako i general Dečak osobno naredio da idu sa njim u Slatinu onom prilikom.

Svjedok ZDRAVKO REŠČIĆ, izjavljuje da je bio pripadnik 127. brigade HV-a, ali nije bio vojni policajac, bio je u pričuvnom sastavu. Optužene poznaje, jer je i on iz Virovitice, a sretali su se u vojarni i na terenu, a nije mu poznato ništa o pritvoru, koji se nalazio u vojarni. Bogdana Mudrinića je poznavao, jer je stanovao u njegovoj ulici. Svjedok je rijetko bio kod kuće i ne zna što se sa njim desilo, nije ga viđao. Ranka Mitrića, kao ni Radu i Đuru Svorcana ne poznaje.

Na pitanje branitelja prvooptuženoga i zamjenika branitelja trećeoptuženoga, svjedok kazuje da se znalo poklopiti, da se sretne na zadatku, u pratnji, kako sa zapovjednikom Iharošem tako i sa A. Kašajem i Mihaljenovićem. Može reći da su neko vrijeme dolazile i neke druge postrojbe u vojarnu, ali u prolazu, jer je tamo neko vrijeme bila benzinska crpka, a bile su to varaždinska, koprivnička i neka postrojba HOS-a.

Na pitanje optuženoga Kašaja, svjedok potvrđuje da se može sjetiti događaja, kada je u posjetu Virovitici bio i general Špegelj i da je to bilo 11.12.1991. Kretao se na području Slatine, a u zgradi «Šumarije» se održavao sastanak vezan za predstojeću akciju, misli na području Đulovca, kojom prilikom su tu bili i general Dečak, i Kašaj i Mihaljenović u njegovoj pratnji, u vojnom vozilu koje je svjedok vozio. Svi su se zajedno vraćali u Viroviticu sutradan ujutro.

Svjedokinja DRAGICA CAR, izjavljuje da od optuženih poznaje Anđelka Kašaja i da je on zet njene prve susjede Vide Pavka, a kod njega su bili kao prognanici iz Darde od 24.08.1991. do 11.04.1992. godine, ona, njen suprug Ivan Car, njena snaha Svetlana Car i dvoje djece. Sa njima je došla i Anđelkova punica Vida Pavka, preko koje su oni i došli k njemu, a bila je i tamo i Violeta Vida, koja je bila rođakinja Anđelkove žene, žena njegovoga brata. Svjedokinja kaže da je on bio u HV-u, odlazio je i dolazio, ovisno o smjenama, nekad bi znao ostati kod kuće cijeli dan, kada je bio slobodan, a kada su oni otišli još je bio u HV-u. Na pitanje trećeoptuženoga, da li se sjeća nekoga incidenta u kući u 12. mjesecu, svjedokinja kaže kako se sjeća da su 12.12. imali kolinje, pa su topili mast i to im je kipilo po šporetu, pa su nosili van, a Anđelko, koji je taj dan bio kod kuće, rekao je da ih je primio u kuću, a one će mu je sada i zapaliti. Rekao je i da ne moraju sutra saditi žito, kako je običaj za Svetu Luciju, 13.12. jer sigurno neće ići kući za Božić. Koliko se sjeća, sutradan je morao otići na posao. Optuženi Kašaj komentira da u njegovoj kući nije bilo razlike po nacionalnosti, da je tamo bilo Hrvata, Slovaka i Srba.

Svjedokinja VIDA PAVKA. Utvrđuje se da je optuženi Kašaj muž njezine kćerke, pa se svjedokinja upozorava da nije dužna svjedočiti, ali ona izjavljuje da želi svjedočiti, pa se upozorava na dužnost kazivanja istine, prema čl.324. i čl. 236. ZKP-a. Svjedokinja izjavljuje kako je, kao prognanica iz Baranje, boravila u kući svoje ćerke Mire i zeta Anđelka od 24.08.1991., a sa njom je došla i njena susjeda iz Darde, Dragica Car, i njena obitelj i svi su se smjestili kod njih, bilo ih je u kući četrnaestoro. Kaže da je Anđelko bio u

vojsci i odlazio na teren. Ona je ostala kod njih godinu dana, a ostali su u međuvremenu odlazili.

Na pitanje zamjenika branitelja trećeoptuženoga, svjedokinja kaže da se sjeća, kako su 12.12. imali klanje i topili su mast, koja im se prolila po peći i izbio je plamen i one su plakale. Rekle su kako će sutra, na Svetu Luciju sijati žito, jer će biti kod kuće za Božić, a Anđelko ih je posjeo i rekao da neće moći kući, jer rat neće završiti u par mjeseci, već će sigurno morati ostati duže, i više godina. To je dobro zapamtila. Cijeli taj dan bio je kod kuće, a sutradan, 13.12., je dobio nekakav poziv i morao je otići. Kada se sutradan vratio bio je tužan, jer je pričao da je morao razvoziti suborce koji su poginuli i da se mole da se i njemu to ne dogodi.

Svjedok IVICA CAR, izjavljuje da odavno poznaje optuženoga Anđelka Kašaja, jer je suprug njegove bivše susjede, a u jako dobrim odnosima su sa obitelji njegove supruge, susjedi su i kumovi, pa je on svoju suprugu i djecu odveo kod Kašaja, nekoliko dana prije pada Darde. Nakon toga se vratio u Dardu, ali je i on morao otići kada je Darda okupirana, 21.08.1991. i otišao je kod optuženog gdje je bio neko vrijeme, a onda je otišao u vojsku, u 135. osječku brigadu. Nakon što su njegova supruga i djeca prešli u Mađarsku, on je i dalje dolazio u Viroviticu, jer je nosio rublje mami, koja je još bila kod Anđelka. Kaže da mu je poznato da je on bio pripadnik HV-a.

Na pitanje zamjenika branitelja trećeoptuženoga, svjedok je rekao da je u kući Anđelka Kašaja bilo ljudi različitih nacionalnosti, da je njegova supruga pravoslavne vjere, a bilo ih je slovačke, mađarske, srpske nacionalnosti. Kada ga optuženi Kašaj pita o stanju njegove kuće u to vrijeme, svjedok kaže da je kuća tada bila još nedovršena, ali ih je ipak primio, iako ih je bilo 15 ili 16 u njoj.

Svjedokinja SVETLANA VIDA, je rekla da poznaje optuženoga Anđelka Kašaja, jer je u njegovoj kući provela više od godinu dana, ona i njena djeca i svekrva, kao prognanici iz Darde. Sa njim je odlazila na posao u Viroviticu, gdje je radila za Lanac solidarnosti. Njen muž i Anđelkova žena su bili brat i sestra.

Na pitanje optuženoga, svjedokinja priča da se sjeća perioda od 10. do 15.12.1991. Dana 12.12. je ujutro išla na posao, kada je Anđelko dolazio kući i kada je došla sa posla zatekla je svekrvu i tetu Dragicu uplakane, jer im je Anđelko rekao da ne sade pšenicu za sv. Luciju, jer neće ići kući i da su skoro zapalile kuću. Sjeća se da se Anđelko smijao tomu što su one plakale. Dana 13.12. ujutro, zajedno su išli na posao, a kada je sutradan ujutro došao kući plakao je, jer je razvezio tijela poginulih kućama i tom prigodom je tražio da mu posudi nešto novca.

Svjedokinja VIOLETA VIDA, izjavljuje da joj je Anđelko suprugove sestre muž. U Viroviticu je došla 10.12.1991. i dočekali su je Anđelko i njen sadašnji suprug, tada zaručnik. Kod njih je ostala 2 mjeseca i sjeća se da je Anđelko nosio odoru i, otprilike, svaki drugi dan je odlazio na posao.

Na pitanje zamjenika branitelja trećeoptuženoga, svjedokinja kaže da je prvoga dana kada je došla, 10.12., bio kod kuće, a navečer sljedećeg dana, kada su se svi okupili za stolom nije bilo samo njega. Sutradan, 12.12., pričao je da je bio u Slatini, u pratnji generala Dečaka, što kaže da se nje jako dojmilo. Taj dan da su imali kolinje i da je Anđelko bio cijeli dan kod kuće Sutra ujutro je, radio vezom, pozvan da se javi radi pratnje poginulog vojnika. Sjeća se da se zapalila mast, a sve to skupa pamti, jer je prvi put čula pucnjavu u Viroviticu.

Za današnju raspravu zakazano je izvođenje dokaza saslušanjem sudsko-medicinskoga vještaka.

Predsjednica Vijeća, zapisnički je konstatirala da je pristupio, za danas pozvani, vještak sudsko-medicinske struke prof. dr. Josip Škavić.

Sudsko-medicinski vještak dao je svoj nalaz i mišljenje. Detaljno je opisao na čemu je temeljio svoj nalaz i mišljenje. Rekao je, da su ovaj nalaz i mišljenje dani isključivo teoretski i temeljeni na nizu podataka, koje nije moguće provjeriti. Rekao je, da je proučio iskaz svjedokinje, supruge oštećenoga Bogdana Mudrinića, iskaz svjedoka Đure Svorcana, te sudski spis. Konstatirao je da, prema opisu svjedoka Đure Svorcana, mogu nastati ozljede u predjelu prsnoga koša, koje mogu dovesti do prijeloma rebra i prsne kosti, nagnječenja i razdora organa prsišta, što bi moglo imati za posljedicu krvarenje, iskrvarenje ili smrt, kao posljedicu šoka uslijed krvarenja i ozljeđivanja. Nadalje, rekao je da bi sličan mehanizam ozljeđivanja bio i u slučaju gaženja, tj. skoka na predio trbuha, gdje, kod ovakovoga ozljeđivanja, nastaju nagnječenja i razdor hvatišta crijeva, ili organa trbušne šupljine, s jednakim tijekom bolesti i smrtnim ishodom. Svaki od dva mehanizma ozljeđivanja, uslijed djelovanja sile, kroz nekoliko sati, može dovesti do smrtnoga ishoda.

Predsjednica Vijeća pitala je vještaka bi li na njegov nalaz i mišljenje imalo utjecaja pribavljanje medicinske dokumentacije za oštećenoga Bogdana Mudrinića, koju je Sud pokušao ishoditi od bolnice u Virovitici. Vještak je izjavio da to ne bi imalo utjecaja na nalaz i mišljenje i ne bi ga izmijenilo.

Branitelj prvooptuženoga pitao je svjedoka o utjecaju stresa na pogoršanje zdravstvenoga stanja oštećenika, s obzirom da je oštećenik imao tri operacije čira na želucu. Vještak je rekao, da bi stresna situacija mogla doprinijeti pogoršanju stanja oštećenika, no, rekao je, da je oštećenikova supruga govorila o dobromu zdravstvenomu stanju supruga, te da je oštećenik primjenjivao dijetetsku prehranu.

Na pitanje predsjednice Vijeća, koliko je potrebno da od perforacije čira nastupi smrt, vještak je rekao da je za to potrebno duže vrijeme, da se rijetko događa smrtni ishod, i to jedino ako se čir ne liječi.

Branitelj četvrtooptuženoga pitao je o teoretskoj mogućnosti utjecaja stresa na jednoga od svjedoka, kojega je, po riječima toga svjedoka, policija držala bez hrane, vode, davala mu piti alkohol, umarala ga. Vještak je rekao da taj iskaz mora ocijeniti Sud.

Izvedeni su dokazi čitanjem iskaza svjedoka Luke Lovrenca, koji je u međuvremenu umro. Iskaz nije pročitao, već su zamjenik ŽDO-a iz Bjelovara, branitelji i optuženici suglasno rekli da se ne treba čitati, da se zapisnički konstatira da je pročitao, a da ga pročita Vijeće.

Zamjenik ŽDO-a iz Bjelovara insistirao je da se neposredno sasluša svjedoka Dragutina Dečaka.

Branitelji drugooptuženoga, trećooptuženoga i četvrtooptuženoga nisu suglasni da se pročitaju iskazi svjedoka Đure Svorcana i Rade Svorcana. Insistiraju da se svjedoci neposredno saslušaju. Branitelj prvooptuženoga prepušta je odluku Sudu.

Zamjenik ŽDO-a iz Bjelovara bio je suglasan da se pročita iskaz svjedoka Marijana Maretića.

Zamjenik ŽDO-a iz Bjelovara predložio je nove dokaze saslušanjem:

- svjedoka Đure Dečaka, kao zapovjednika 127. brigade, zbog okolnosti zapovjednoga lanca u toj brigadi, a u odnosu na vod Vojne policije, koji je bio u sastavu brigade
- svjedoka Branka Đerija, policijskoga djelatnika, o okolnostima obrade slučaja Bogdana Mudrinića
- svjedoka Borislava Kneževića, o okolnostima kriminalističke obrade, koju je radio za slučaj dr. Ranka Mitrića i njegova prosljeđivanja u Vojnu policiju

Branitelj prvooptuženoga predložio je nove dokaze:

- izvesti ranije dokazne prijedloge uvidajem i rekonstrukcijom na licu mjesta, o okolnostima utvrđivanja nevjerođivosti iskaza svjedoka Đure Svorcana

- pribaviti medicinsku dokumentaciju o pokojnomu Bogdanu Mudriniću
- saslušati svjedoke: Marka Krstanovića iz Milanovca, koji je bio načelnik stožera 127. brigade; Zvonka Košnjaka, koji je bio časnik; Marijana Podnara iz Gradine, o tomu jesu li oštećenici bili civili ili su bili «uvezani u paravojne jedinice».

Branitelji drugooptuženoga, trećeoptuženoga i četvrtooptuženoga pridružili su se branitelju prvooptuženoga.

Vijeće je nakon vijećanja i glasovanja donijelo Rješenje:

- ispitat će se, neposredno na raspravi, svjedoci Dragutin Dečak i Marijan Maretić, a o prijedlogu za neposredno ispitivanje svjedoka Đure Svorcana i Rade Svorcana, odlučit će se nakon što se ispita svjedok Marijan Maretić
- prihvaćeni su dokazni prijedlozi obrane i optužbe, te će se ispitati svjedoci: Đuro Dečak, Branko Đeri, Borislav Knežević, Marko Krstanović, Zvonko Košnjak i Marijan Podnar
- odbijen je prijedlog za pribavu medicinske dokumentacije o pokojnomu Bogdanu Mudriniću, stoga što je sudsko-medicinski vještak, na današnjoj raspravi, rekao da pribava te dokumentacije ne bi utjecala na njegov nalaz i mišljenje

Nova rasprava je zakazana za dane **16. i 17. studenoga 2005. godine u 9,00 sati**.

Nalazi monitora:

a) atmosfera:

Sudski proces prate monitori nacionalnoga monitoring tima. Prisutni su novinari, te predstavnici OSCEa iz Pakraca i Siska. Nema ometanja rada monitora, nema prijetnji, bez problema se dobiju kopije raspravnih zapisnika. Uvjeti za praćenje su dobri, čujnost u sudnici je dobra. U sudnici nisu bili nazočni pravosudni policajci, i to stoga što se optuženici brane sa slobode.

b) proces:

Tijekom današnjega dana nije bilo proceduralnih pogrešaka, koje su zabilježene prvoga dana suđenja.

Postupak su pratili: Jagoda Matas (Altruist centar Split), Katarina Kruhonja, Veselinka Kastratović i Velibor Zirojević (Centar za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka) i predstavnici OSCE-a.

6. ožujka 2006. godine – nastavak dokaznog postupka, završne riječi

Od posljednje rasprave u ovom predmetu prošlo je više od dva mjeseca, pa je postupak morao početi ponovo, uključujući dokazni postupak i završne riječi.

Svjedok Stjepan Miholčić je, potkraj 1991. godine, bio pomoćnik zapovjednika za logistiku u 127. virovitičkoj brigadi. Bivši vojni zatvor, bivše JNA, mjesec dana nakon što je Hrvatska vojska osvojila vojarnu, doveden je u funkciju vojnog pritvora. Kao logističar bio je zadužen za dovođenje toga prostora u funkciju, mada nikada nije bio u tim prostorijama i ne zna je li u pritvoru bio sanitarni čvor. Zna da se vojarna grijala, no, ne zna je li i u pritvoru bilo grijanja. Nije raspoređivao ljude koji su tamo radili i ne sjeća se tko je određivao tko će biti ključar u pritvoru. Ne sjeća se je li Vojna policija bila nadležna za pritvor jer nije vidio vojnu zapovijed o tome. Vojna policija je brinula o redu u brigadi. Ne zna ništa o dovođenju civila i njihovu ispitivanju od vojno - obavještajne službe, jer to nije bilo u djelokrugu njegove nadležnosti. Za Bogdana Mudrinića i Ranka Mitrića je čuo priče, no ne poznaje ih. Braću Đuru i Radeta Svorcan poznaje s posla, ali nije znao da su u to vrijeme bili u pritvoru.

Svjedok Rudolf Brijaček, je bio pripadnik 127. virovitičke brigade. U listopadu 1991. godine bio je načelnik saniteta, a od 1. prosinca 1991. godine postao je pomoćnik načelnika IPD-a (informativno- propagandna djelatnost). Kao načelnik saniteta znao je za postojanje pritvora. Služba saniteta davala je liječničku pomoć svim pacijentima koje bi došli ili bili dovedeni u ambulantu. Ne sjeća se da je netko iz pritvora dolazio k njemu u ambulantu. Osim njega radili su i drugi liječnici.

Kad je prešao u IPD osnovna uloga im je bila utjecati na pad borbenog morala protivničke strane i podizanje morala u redovima Hrvatske vojske. Imali su seminare u Bjelovaru i Požegi. On i Marko Krstanović išli su u Karlovac, 1992. godine, na obuku o Ženevskim konvencijama. Rekao je da su imali problem objasniti ljudima primjenu međunarodnih propisa ali su to ipak radili. Običnim vojnicima su informacije o međunarodnim odredbama prenosili časnici i dočasnici. Pri tome je imao teškoća oko tumačenja međunarodnih humanitarnih zakona koji se odnose na civile a u odnosu na koncepciju ONO i DSZ, koja je bila u bivšoj SFRJ. Naime, po toj koncepciji nije bilo civila nego su civili tretirani kao naoružan narod.

Za Ranka Mitrića je čuo, Bogdana Mudrinića nije poznao. Za Mitrića je čuo da se druži s «drugom stranom», (N: Je li to dovoljno za inkriminaciju? Što znači «druga strana»?) da je stoga često putovao u Slatinu, Voćin. Čuo je da je privođen i pušten. Nije mu poznato tko je saslušavao i privodio osobe u pritvor. Braću Svorcan poznaje jer su iz susjednog sela. Zna da je obavljen neki razgovor sa njima, no ne zna je li to bilo u njihovoj kući ili u pritvoru. Zna da su otišli za Srbiju, da su prodali kuću.

Svjedok Stjepan Kaloci, bio je zamjenik zapovjednika Policijske postaje u Virovitici. Rekao je da je dr. Ranko Mitrić iz bolnice priveden istražnom sucu. Radi incidenta u bolnici, dr Mitrić je osumnjičen da je počinio kazneno djelo, te je stoga bio u kriminalističkoj obradi. Nakon kriminalističke obrade je pušten. Ne zna je li netko iz vojarnje tražio da se, nakon kriminalističke obrade, dr Mitrića vrati u vojarnu. On osobno nije vidio dr Mitrića. Na pitanje Zamjenika ŽDO-a iz Bjelovara, je li znao Luku Lovrenca, svjedok je rekao da je ta osoba radila u vojarni, no, ne zna što je radio. Na daljnje pitanje je li od Lovrenca tražio kakav dokument o Mitriću, svjedok je rekao: «Ne sjećam se».

Svjedok Antun Troha radio je cijeli radni vijek u policiji u Virovitici. 1991. godine bio je zapovjednik Policijske postaje u Virovitici. Kao zapovjednik je imao puno posla oko organizacije obrane u Pakracu i oko dovoženja poginulih policajaca. Svaki dan su postojala pismena i usmena izvješća o događajima. Izvješća su obrađivali operativci, ne može se sjetiti je li što čuo za dr. Mitrića. Ne sjeća se je li bilo kakvih intervencija oko dovođenja osoba iz vojarnje i njihova vraćanja u vojarnu.

U nastavku dokaznog postupka su, uz suglasnost stranaka, pročitani iskazi dosad saslušanih svjedoka, vještaka, pročitani su izvedeni materijalni dokazi i izvršen uvid u foto-dokumentaciju.

Vijeće je Rješenjem odlučilo da budu pročitani iskazi svjedoka -oštećenika Đure i Rade Svorcana. Reproducirana je VHS snimka s uviđaja od 19. 12. 2005. godine, obavljenog u vojarni u Virovitici.

Zamjenik ŽDO-a iz Bjelovara, branitelji i optuženici nisu imali novih dokaznih prijedloga.

Optuženi Željko Iharoš i optuženi Luka Perak branili su se šutnjom.

Završne riječi

Zamjenik ŽDO-a iz Bjelovara je u završnoj riječi rekao da se optuženici terete da su počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, opisanog i kažnjivog po članku 120., st.1. Osnovnog kaznenog zakona Republike Hrvatske. Optuženi su da su u vremenu od 1. studenoga do 17. prosinca 1991. godine, za vrijeme oružanog sukoba, nezakonito doveli civile dr Ranka Mitrića, Bogdana Mudrinića, Đuru i Radeta Svorcana.

Optuženi Željko Iharoš je optužen na temelju dva modaliteta. Tereti ga se da je zapovjedio vojnim policajcima da dovedu civilne osobe u vojarnu i vojni pritvor, s daljnjim ciljem da ih tuku i muče. Time je zloupotrijebio svoj položaj jer takve naredbe, u odnosu na civile, nije mogao izdavati u svojstvu zapovjednika Vojne policije. Drugi modalitet njegove odgovornosti se odnosi na to da je znao da pripadnici Vojne policije tuku i muče civile, no ništa nije poduzeo da ih spriječi, a kao zapovjednik je trebao biti garancija civilima. Radi se o postupanju vojnih policajaca kroz duže vremensko razdoblje i prema više osoba. Analizirao je iskaze svjedoka Đure Svorcana i Rade Svorcana, te iskaz svjedokinje Ljubice Mudrinić. Iz iskaza ključara vojnog pritvora potvrđeno da su vojni policajci bili nadležni za dovođenje civila. Bogdana Mudrinića su doveli vojni policajci. Analizirao je iskaz svjedoka Rudolfa Moslavca, ključara u vojnom pritvoru, koji je vidio mrtvog čovjeka u jednoj od ćelija pritvora. Svjedok Mirko Kovačević imenovao je optuženoga Luku Peraka kao osobu koja je oštećenika Bogdana Mudrinića, zajedno s dvojicom vojnih policajaca, dovela u vojni pritvor, nakon čega su se svi zadržali u ćeliji oko sat i pol. Analizirao je nalaz i mišljenje sudsko -medicinskog vještaka, koji je isključio mogućnost da je Bogdana Mudrinić umro uslijed bolesti. Za oštećenog dr. Ranka Mitrića je rekao da iz provedenih dokaza proizlazi da je on također doveden po zapovijedi optuženoga Željka Iharoša, da ga je optuženik ispitivao. Analizirao je iskaze svjedoka Đure Svorcana, Borislava Kneževića, Rudolfa Moslavca. Tijekom postupka se pokušalo dokazati da su oštećenici bili pripadnici srbo-četničkih vojnih formacija, a ne civili. Rekao je da za to nema dokaza. Ti su ljudi bili odvedeni iz svojih kuća, s radnih mjesta, a čak i da su bili pripadnici tih formacija, njih također štite Ženevske konvencije.

Zamjenik ŽDO-a iz Bjelovara smatra da je dokazano da su optuženici počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, te je predložio da ih Sud proglasi krivima i osudi po zakonu.

Branitelj optuženoga Željka Iharoša je u završnoj riječi rekao da, tijekom vrlo opsežnog dokaznog postupka, nije dokazano da je optuženi Željko Iharoš počinio kazneno djelo koje mu se stavlja na teret. Ostao je pri završnoj riječi ranije danj. Rekao je da oštećenici nisu bili civili, već su bili u obavještajnoj svezi sa srbo-četničkim snagama. To se može zaključiti iz provedenih dokaza koji govore o uporabi oružja, o njihovu deklariranju određenih političkih stavova, na to ukazuju fotografije u spisuu, te iskazi svjedoka koji upućuju na zaključak da su braća Svorcan nosili oružje, te da je oštećeni dr. Ranko Mitrić nožem napao hrvatskog vojnika. Stoga osobe povezane s agresijom na RH ne mogu imati svojstvo civila te se, sukladno čl. 13. Drugog dopunskog protokola uz Ženevske konvencije, ne mogu niti pozivati na zaštitu civilnih osoba. Tijekom dokaznog postupka utvrđeno je da optuženi Željko Iharoš nije imao ingerencije nad vojnim pritvorom vojarnu u Virovitici. Pozvao se na svjedočenje svjedoka Đure Dečaka. Nije dokazano da je optuženi Iharoš zapovjedio mučenje i maltretiranje osoba u vojnom pritvoru, niti da je zato znao. Analizirao je iskaz svjedoka Đure Svorcana. Rekao je da je dokazano da je optuženi Iharoš, u periodu od 10. do 15. prosinca

1991. godine, puno vremena provodio na terenu. Tijekom postupka nije utvrđeno da su Bogdan Mudrinić i dr. Ranko Mitrić uopće usmrćeni jer njihova tijela nisu pronađena. Oštećeni Đuro i Rade Svorcan nisu nikome niti u RH, a ni u Srbiji prijavili da su bili maltretirani. Njihovi iskazi su neuvjerljivi i neprihvatljivi.

Branitelj smatra da se optuženi Iharoš ne može dovesti u vezu s počinjenim djelima a da se, na njegovoj razini zapovijedanja, ne može utvrditi odgovornost čak i kada bi djela, za koje se tereti, bila dokazana. Predložio je da Sud oslobodi optuženika.

Branitelj optuženoga Luke Peraka pridružio se završnoj riječi branitelja optuženoga Željka Iharoša. Smatra nedokazanim da je optuženi Luka Perak počinio kazneno djelo koje mu se optužnicom ŽDO-a iz Bjelovara stavlja na teret. Analizirao je iskaze svjedoka Đure Svorcana, rekavši da je nevjerođostojan i svjedoka Mirka Kovačevića, nadimkom «Šanki», rekavši da je iskaz neistinit. Iz dokaza je utvrđeno da je optuženi Perak u inkriminirano vrijeme obavljao sasvim druge poslove, da je radio na prikupljanju materijalno - tehničkih sredstava i vrlo malo vremena je boravio u vojarni. Nije dokazano da je optuženi Perak sudjelovao u zlostavljanju i mučenju civila Bogdana Mudrinića, niti je dokazano da je zbog toga došlo do smrti toga civila. Nije pronađeno mrtvo tijelo Bogdana Mudrinića, stoga se nije moglo sa sigurnošću utvrditi uzrok smrti. Da bi Sud donio osuđujuću presudu mora s potpunom izvjesnošću utvrditi činjenice, što u konkretnom slučaju, u odnosu na optuženoga Peraka nije utvrđeno. Optuženi Perak bio je sudionik Domovinskog rata, s brojnim odlikovanjima. Tijekom rata stradali su mu mlađetni sin i brat. Nema podataka da je optuženi Perak na agresivan način reagirao prema nekome, uslijed činjenice gubitka bliskih srodnika. Predložio je da se optuženi Luka Perak oslobodi optužbe.

Glavna rasprava je zaključena. Objava presude je zakazana za **7. ožujka 2006. godine, u 12,00 sati.**

7. ožujka 2006. godine – objava presude
--

U zakazano vrijeme, u 12,00 sati, Predsjednica Vijeća za ratne zločine Županijskog suda u Bjelovaru, sutkinja Milenka Slivar, **objavila je nepravomoćnu presudu, kojom su optuženi Željko Iharoš i optuženi Luka Perak oslobođeni optužbe.**